

Jacint mor sense testament, es feren parts iguals. La casa de Can Polvoré passaria al Joan, però per a viure-hi el Pere mentrestant visqués. Però la part més important del patrimoni no consta enlloc, alguna peça de terra... Com en altres casos, i potser veritat, també es parla de la gerra i d'alguna unça amagada. Per aquests anys es fa un compromís amigable entre els germans, deixes, potser llavors es destinaria la casa, quan en Pere morís. És l'any 1879 que mor el pare Jacint, deixant la cosa complicada.

1886-1908 És de nou a Can Polvoré, sol, atès pels Barbany. Temps de confusió, i poc de cert. Ell, o el seu germà Joan, o potser un nebot també Joan, podien haver comprat una casa de nom Can Carnestoltes, quedant-li el nom. També una obsessió del nom Isidre, de l'Isidre Barbany, de qui rebia l'ajut diari. Vellesa i solitud. Mor el 1908. Nou repartiment i deixa als germans i a l'Isidre. A l'inventari s'explica procedència, i de nou surt S. Miquel del Fai i S. Benet de Bages.

1909 En Joan ja seria a Can Polvoré, però els termes de la finca no eren els d'abans. De la casa cap al Nord, fins els Uñó, eren dels Barbany de Can Colom. I en aquest terreny és on era altre temps emplaçat el molí de pólvora, i on hi havia el salt d'aigua, que encara hi és.

Aquest Joan era l'avi, o millor el besavi dels actuals germans, que foren els darrerament nascuts a Can Polvoré: l'Enric, el Lluís, la Marcela, la Irene i l'Antònia. També potser altres Gili, en Vicenç de Can Cucut...

1907-1909 En Fruitós Franch, ferrer, de Granollers, sap que a Santa Eulàlia hi ha un salt d'aigua, de l'antic molí polvorer, propietat dels Colom. Compra i censa terreny i neix Ca l'Esmolet; de la pólvora al ferro. El salt és avui tal com era, junt a la piscina, dos o tres metres profund; als seus temps a pla de terra. El traçat del rec mostra la disposició antiga d'aprofitament i la comporta de pas vers la roda, o bé retorn al canal principal que passa sota les cases, just sota Can Polvoré, sota terra; o bé l'altre derivat, que segueix per dessota el pati dels Franch, fins els terrenys de Can Polvoré, amb una derivació per l'abeurador d'aquest.

Totes aquestes troballes podem agrair-les al record i al sentit d'estima al pasat que tenen en Pere Gol i en Francesc Franch.

Els Gili i els Franch contenen el què saben dels darrers temps, de conèixer o d'oïdes. L'avi Joan, que seria el germà o un nebot d'en Pere Gili, que era casat amb la Maria de Can Sardanet de Lliçà, i dels que foren fills en Rosssend, pare dels cinc germans vivents, i dels Pere, Emili, Julià, Maria, la Pepa de Can Plantadeta i la Margarida de Can Llorens.

CAN POLVORÉ

Ara la casa pertany a la germana Marcela, casada amb en Pere Gol. És vella, molt vella. L'entrada, la cuina al fons, la gran llar allargada, un cos adossat a llevant, construcció més senzilla, estable, paviment en pedra molt ferm i vell. A ponent la gran quadra on hi tenien vaques, sostre sòlid i perfecte d'embigat. L'escala ampla, la sala repartidor, els quartos i l'espai on hi havia d'altres, sobre la qua-